

Xalet d'Otto Naegele

Sant Cugat del Vallès

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Avinguda Pere Planas, número 132
Emplaçament La Floresta

Coordenades:

Latitud: 41.439317262622
Longitud: 2.0864514923756
UTM Est (X): 423681
UTM Nord (Y): 4587930

Classificació

Número de fitxa 08205 - 448
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Eclecticisme
Segle XX
Any 1927
Autoria de l'element: Josep Graner Prat (mestre d'obres)
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: BPU
Observacions protecció: Revisió del Pla Especial de Protecció de Patrimoni Arquitectònic 2008. Fitxa B-46.
Data aprovació: dc., 30/04/2008 - 12:00
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 3679103DF2837H0000DK
Autoria de la fitxa Daniel Sancho París (Stoa, propostes culturals i turístiques SL)
Data de registre de la fitxa: dj., 30/11/2023 - 18:04

Descripció

Xalet, posteriorment transformat en sanatori, que fou projectat el 1927 pel mestre d'obres Josep Graner Prat. És d'estil eclèctic, amb elements d'influència centreeuropea. És format per un cos central de planta més o menys quadrada i s'allarga amb una ala que s'estén a la dreta. Consta de planta baixa, pis i golfes. Amb posterioritat s'hi va afegir un cos de planta baixa i la torre.

Originàriament la façana era simètrica, en base a tres eixos d'obertures en el cos central, separades per pilars adossats d'estil toscà i, en els laterals, amb faixes engaltades més simples. Les obertures de la planta baixa queden ressaltades per un arc en relleu que les emmarca. A la primera planta hi trobem tres finestrals i una terrassa a cada angle de l'edifici. Al nivell de les golfes hi ha un gran balcó, de planta curvilínia, amb barana de ferro i suportat per mènsules. El coronament destaca per la teulada d'arestes curvilínies, de ressonàncies centreeuropees, que forma una mansarda amb diverses obertures.

En una reforma es va afegir, al lateral dret, el cos de planta baixa amb terrassa superior i amb un arquitrau de maons sortits que suporten un balcó. Posteriorment, es va construir a l'extrem dret la torre, amb un terrat a manera de solàrium cobert per teulada a quatre vessants. L'accés a l'edifici es realitza pels menjadors del sanatori.

Història

Otto Naegele, de procedència alemanya i resident a Barcelona, metge de professió, va demanar permís per construir-lo el 4 de desembre de 1926. El projecte era de Josep Graner Prat, mestre d'obres. El permís va ser concedit el 17 de març de 1927. El projecte original era un xalet unifamiliar amb una teulada amb mansarda al pis de golfes. Amb el pas dels anys el xalet fou transformat per acollir un sanatori antituberculós: el Sanatori de Fumet. En aquesta reforma s'hi va afegir la torre.

Josep Graner Prat va ser mestre d'obres i arquitecte del període modernista. Va ser el mestre d'obres de l'Ajuntament de Montcada i Reixac. Va fer les cases de Leandre Vidal, al carrer Fraternitat, al barri de Gràcia de Barcelona, i la casa Fajol o de la Papallona, al carrer Llançà número 20, també de Barcelona.

L'actual barri de La Floresta té el seu origen com a colònia d'estiueig el gener de 1919, quan un grup de propietaris va decidir anomenar oficialment el lloc "Colònia la Floresta Pearson" i crear l'Associació de Propietaris la Floresta Pearson.

Prèviament, a finals del segle XIX, les dues masies originàries de la zona, Can Busquets i Can Llobet, van veure com els seus conreus de vinya van ser afectats per la plaga de la fil·loxera. Aquests terrenys no es van tornar a replantar i es van posar a la venda per destinar-los a la urbanització, ja que la zona coincidia amb el recorregut del futur ferrocarril elèctric que havia començat a construir-se a partir de 1912 per connectar Barcelona amb el Vallès.

Els primers anys de l'antiga colònia van estar destinats principalment a aconseguir millorar la comunicació amb Barcelona, fet que va succeir el 9 d'agost de 1925 quan es va obrir al públic el Baixador de la Floresta Pearson. L'arribada d'inversors s'evidencia en la figura de Cayetano Tarruell i Forgues, promotor de molts habitatges, dos blocs de pisos i un centre d'oci, el Gran Casino Tarruell, inaugurat el 21 de maig de 1933.

Durant les dècades del 40 i 50 la Floresta va ampliar l'oferta d'esbarjo d'estiueig amb la inauguració de la piscina i la "bolera" i, a més a més, es van aconseguir alguns serveis bàsics com l'aigua corrent, més enllumenat públic, l'ampliació de l'estació dels ferrocarrils, etc. Per altra banda, el 1951 es va posar la primera pedra de l'església de Nostra Senyora de Montserrat, que es va beneir deu anys més tard, que juntament amb la Capella de Sant Pere inaugurada l'any 1931 completen els espais de culte del barri.

De mica en mica, el creixement de la població permanent provinent de la immigració d'altres regions va anar canviant el perfil social de la Floresta. La colònia d'estiueig va deixant pas al barri. En conseqüència, la dècada dels 60 veu la creació de moltes entitats associades a l'esport, l'escoltisme i l'esbarjo en general. En paral·lel, l'any 1967 es va inaugurar la carretera de Vallvidrera, llargament reclamada, que millorà la connexió en vehicle rodat, i l'any 1969, la primera escola pública.

Els anys 70, la Floresta es va transformar en un referent per a molta gent jove que trobà la possibilitat d'experimentar els canvis d'hàbits socials i culturals que defineixen aquesta època. La conversió del Casino Tarruell en casal autogestionat, escenari de concerts multitudinaris de música i diferents expressions artístiques, és el símbol d'aquells anys (Text de Claudia Arruga - Comissió d'Història de la Floresta).

Bibliografia

Ajuntament de Sant Cugat del Vallès. Catàleg de Sant Cugat. Revisió del Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic. 2008.

